

Verstild Verleden (28)

“Malen op de wind kost niets”. Op zich nonsens, de wind kost weliswaar niets, maar wind omzetten in elektrische of mechanische energie kost wel degelijk iets. Molenaars konden er begin twintigste eeuw over mee praten. Zij moesten concurreren met steeds efficiënter werkende grote maalderijen. Het onderhoud aan de molen ging als een molensteen om hun nek hangen. Er werden allerlei manieren bedacht om op het onderhoud van een molen te besparen. Eén daarvan was aanpassing van de dakbedekking. Zo werd de korenmolen te De Wilp met ‘asphalt’ papier bekleed. Deze bedekking was behoorlijk goedkoper dan een traditionele rieten, of de houten bekleding. Was de houten bekleding in slechte staat, dan kon men ook voor asfalt bekleding kiezen.

Op de waarschijnlijk in de jaren twintig genomen foto van de molen te De Wilp, is duidelijk te zien dat de hoogtijdagen voor molens in die tijd allang voorbij waren. De molen is reeds voorzien van een aanbouw met motorgemaal en het wiekenkruis is matig onderhouden. Molenaar Reidersma liet de molen uiteindelijk aan zijn lot over. De sterk verwaarloosde molen werd in november 1956 gesloopt en was toen slechts 37 jaar oud. Hij was namelijk in 1919 opgericht ter vervanging van een in 1918 afgebrande molen. Bij de herbouw in 1919 werd gebruik gemaakt van een tweedehandsje. Het achtkant van de molen van B. Mulder uit Eelde werd door K.B. Dijk herplaatst te De Wilp. Dit was overigens de tweede keer dat er bij molenbouw op deze plaats gebruik werd gemaakt van bouw materiaal afkomstig van een andere molen. De eerste, in 1901 gebouwde voorganger, was een uit Assen afkomstige zaagmolen. Deze molen stond vlak bij de oude kazerne van Assen.

“Zuinigheid met vlijt bouwt huizen als kastelen”. Voor molenbouw gold dit zeker. Honderden molens beleefden in de loop der eeuwen in een andere plaats een tweede jeugd, maar dat malen met de wind niets kost, dat gaat niet op.

Molen de Wilp.
foto: collectie W.O. Bakker